

Мићо Цвијетић
НЕКО ДОБА

Заседесмо у подруму митског *Вјелбика*,
Као да последње гутљаје испијамо;
Кушамо залогаје, смерно их девојка приноси,
Долева чаше, са усана медовину точи,
Глас попут млека, у цветовима речи.

Упозорава и опомиње порука, заветно српска,
Исписана на зиду и свакој салвети на столу:
Једи и пиј, радосним срцем,
На уму имај увек Господа,
И не заборави на убоге.

У неко доба водиш ме, Мјерћине,
Кроз слепе улице по Будишину,

За нама мукло корача ноћна тишина,
Огрнути слепим месецом са неба,
Као да газимо по далекој туђини,
Ни твоје стопе не остављају трага.

Одлазиш у Рожант, ја у самачку собу,
У нас се увукла прерана студ,
Уплетени одасвуд у паукове мреже,
Одакле нас и црна дама мерка,
Ни Лужица нам није топли дом.

Новембар, 1999.

МИСАО МАТЕРИЈЕ

(По Константину Бранкушу)

Преобликујем смесу, згушњавам материју,
Јагодицама осећам и разлажем атоме,
Одгонетам тајанства, разрешавам формуле,
Под мојим длетом пропева свака стена.

Док обликујем рибе, укрешем варнице икри,
Да се разиграју у води, приону на сваку рану;

Кад обликујем птице, полетим на крилима,
Облећем земљу и небо, васцелу васељену.

Дело које стварам не сме да ме поништи,
Већ да озари лепотом, *ко цвеће у ливади,*
Моја рука мисли, *следи мисао материје.*

У недра насељавам рибе, птице, девице...
Оде чисте радости на капије пољубаца;
Да будни сањамо, останемо вечна деца,
У заносу игре, да никад не одрастемо:

*Кад престанемо да будемо деца,
Ми смо већ мртви.*

САПУТНИЦИ

Каткад се притаје, склоне с пута,
Најчешће преодену, ставе маске на лице.

С нама су и кад су невидљиви,
Осетимо како нам дишу за вратом.

Касно их приметимо у друштву,
Помешали се с нама, заједно путују.

Где замркнемо, делимо грке залогаје,
Испијамо гутљаје из истог бокала.

Само што крвљу из набрекних вена,
Свечано побратимство не крунишемо.

У глуво доба свуку маске са лица,
Кују планове, другима о глави раде.

Нуде нам да правимо велике послове,
На равне части делимо сребрењаке.

Не би било згорег да прихватимо руку,
Можда бисмо удружени стварали чуда.

СИГНАЛИ

Склонили се у вучје јаме,
Замели пут и трагове,
Да скријемо тајне прилазе
Од гонича, хајке и потере.

Један другог шапатам тешимо,
Накупљеног страха ослобађамо.

У неко доба приметимо
Сигнале изнад наших глава.

Неко паклено крштење спрема,
Није извањац, један је од нас,
Нисмо га на време препознали.

Свако је осуђен на своју звер.

ДАРОВИ

Неки им од наших понудише
Више него што сами траже,
А премного им и досад
Снисходљиво испоручише дарова.

А њихова данајска уздарја
Тако добростиво дочекују;
Окивају у звезде добротворе,
Заволеше милостиве анђеле.

Убеђују и заблуделу браћу,
Као да су глува и слепа,
Да издашну милостињу приме,
На исказану љубав узврате.